

Tijdschrift voor Tandheelkunde

JUNI 1932

XXXIX JAARGANG AFLEVERING 6

REDACTIONEEL GEDEELTE

TANDMEESTER, TANDARTS EN TANDHEELKUNDIGE

Het Voorloopig Verslag door de Tweede Kamer uitgebracht over het aanhangige ontwerp van wet tot het opnieuw regelen van de bevoegdheid der tandheelkundigen, behoeft geen commentaar; het wettigt den indruk, dat de meerderheid der leden dit ontwerp even onaanvaardbaar acht als de tandartsen.

Tevens te begrijpen is, dat de tandheelkundigen het voorstel van de regeering toejuichen. Het voorloopig verslag plaatste hen echter voor de moeilijkheid om hun verlangens opnieuw te bepleiten, zóó, dat de ernstige bedenkingen in de afdelingen geuit, werden weerlegd. De Vereeniging van Tandheelkundigen heeft dit beproefd in een adres aan de Kamer, dat in wezen niet anders is dan een doorlopend twistgeschrijf tegen een hypothetische groep tandartsen („Nord c.s.”), waarbij de aanval uitgelokt is door het verzoekschrift van de Maatschappij aan de Tweede Kamer van 18 April j.l.

De lezer zal niet verwachten, dat de redactie, hoezeer onderscheiden door deze felle bestrijding van een harer leden in een officieel rekest, bekeerd is tot de zienswijze der tegenstanders, al wordt die door de regeering ook gedeeld. Door

het sterk persoonlijk element zou een weerlegging te dezer plaatse achterwege gebleven zijn, ware het niet, dat in den vloed van insinuaties en tendentieuze beschouwingen (aan de hand van citaten, ontleend aan artikelen, in dit tijdschrift in den loop der jaren opgenomen) enkele beweringen drijven, die een merkwaardige gelijkenis vertoonen met hetgeen Dr. W. Schuurmans Stekhoven in een ingezonden stuk in het Weekblad voor het Recht (9 April en 5 Mei) heeft betoogd en tot rechtzetting nopen. Temeer, nu dit alles met veel nadruk onder de aandacht van de Kamer en van de pers is gebracht, al zal de onbevangen lezer niet kunnen vergeten, dat de daarin vervatte uitspraken gedaan zijn door rechtstreeks belanghebbenden, aan wie men geen al te hooge eischen van objectiviteit mag stellen. Zelfs mag men betwijfelen of de schrijvers van het adres aan de juistheid der gewekte voorstellingen zelf gelooven.

Voor een beter overzicht zullen wij de verschillende beweringen achtereenvolgens even in het kort onder de loupe nemen.

1. Gesteld wordt, dat bij de wijziging van de wet 1913 de beperkte tandmeestersbevoegdheid zou zijn vervangen door een ruimere tandartsbevoegdheid; voorts dat met de wetgeving ten gunste der tandheelkundigen niets anders zou zijn bedoeld dan het uitdrukkelijk vastleggen van het bezit en het altijd bezeten hebben van een recht, „dus rechtsherstel en rechtsvernieuwing!”

Iedere ingewijde weet, dat bij de wetswijziging van 1913 de bevoegdheid is beperkt noch verruimd, doch onveranderd is gebleven. Ook het onderwijs heeft na de wet niet de geringste wijziging ondergaan; de anomalieën van stand der tanden zijn alleen uitdrukkelijk in de wet genoemd, wyl het aan twijfel onderhevig was of de behandeling daarvan in de exameneischen mocht worden opgenomen, hetgeen vóór 1913 al sinds jaren geschiedde. Om precies dezelfde reden werd de bevoegdheid tot het toepassen der tandprothese in de wet opgenomen. Men zal toch niet aannemen, dat de toenmalige

tandmeesters vóór 1913 daartoe niet bevoegd waren? Ook de titel van tandarts, bij die wet officieel ingesteld, houdt geen verband met een uitbreiding van bevoegdheid, doch is aanvaard op verzoek der tandmeesters en op grond van het feit, dat deze betiteling in het spraakgebruik reeds sinds jaren burgerrecht verkregen had. Voorts kunnen de belanghebbenden weten, dat het recht tot toepassing der tandprothese in 1913 zóó weinig bestond, dat op een desbetreffende vraag van een der Kamerleden de toenmalige minister Mr. Th. Heemskerk antwoordde, „dat de tandtechnikers, die zelf, standig tandheelkundige hulp verleen, wel steeds vervolgd, zullen kunnen worden op grond van art. 9 van de wet van 24 Juni 1876.” Geen enkele afgevaardigde heeft die opvatting toen betwijfeld.

2. Als argument voor de volledige bevoegdheid wordt in het adres de stelling verkondigd, dat het grootste deel van het prothetisch werk een overwegend conserveerend karakter draagt en er eigenlijk geen onderscheid gemaakt kan worden tusschen prothetische en conserveerende tandheelkunst. Overigens beheerscht de tandheelkundige het een zoowel als het ander minstens even goed als de tandarts. Wat aangaat de orthodontie, deze is practisch en technisch terug te brengen tot . . . prothetische werkzaamheid!

Men vraagt zich in gemoede af, of dit ernstig gemeend kan zijn. Zoo ja, dan zou deze zonderlinge en niet ongevaarlijke opvatting met des te meer reden bewijzen, dat de tandartsen terecht steeds tegen het practiseeren van z.g. zelfstandige technici hebben gewaarschuwd. Ware deze zienswijze reeds in 1925 verkondigd, dan betwijfelen wij of de Kamer de „volledige tandprothese” zoo gemakkelijk als een afzonderlijk geheel zou hebben aanvaard.

3. In het adres wordt verder geconstateerd, dat de vakopleiding der tandartsen niet ressorteert onder het nieuwe academisch statuut en derhalve niet als een universitaire opleiding mag worden beschouwd. Wij kunnen volstaan met de opmerking, dat de aanstaande tandartsen als student zijn in-

geschreven aan de Utrechtsche Universiteit, na met goed gevolg afgelegd eindexamen Gymnasium of H. B. S.; zij loopen colleges bij hoogleeraren en lectoren, die hun examen afnemen; de practische opleiding ontvangen zij van lectoren aan het Tandheelkundig Instituut der R. U. te Utrecht. Waar in deze studie afwijkt van een bij de adressanten veronderstelde universtitaire is niet recht duidelijk; de artsstudie b.v. is niet in wezen veranderd, na de wijziging van het staats-examen voor arts in een academisch examen!

4. Ten aanzien van de genesis en het bestaansrecht der tandheelkundigen wordt aangevoerd, dat juist de gebrekkigheid van de opleiding der tandmeesters en tandartsen in belangrijke mate de ontwikkeling heeft bevorderd van een competent corps technisch geschoolde en door zelfonderricht, benevens ten deele door een volwaardige buitenlandsche opleiding ook theoretisch-wetenschappelijk onderlegde krachten, die, nu van hen gebleken is dat zij het „groote” verstaan en tot voordeel van de volksgezondheid toepassen, zeker ook aanspraak mogen maken op wettelijke erkenning en bescherming.

Welke tekortkomingen in de tandheelkundige opleiding bedoeld zijn, zoekt men in het adres tevergeefs; het citaat uit een ontboezeming van een verongelijkte, jaren terug, kan niet als het bezonken oordeel van een man-van-gezag worden aangehaald, och arme! Voor verbetering is het onderwijs zeker vatbaar, tot troost zij geconstateerd, hoe ook in landen waar de algemeene medische bevoegdheid verplichtend is, evenals in die waar het zwaartepunt meer naar de technische zijde gelegd is, dezelfde wenschen geuit worden. Het argument van de onvolkomenheid eener opleiding verliest hierdoor alle objectieve waarde.

5. De redactioneele toezegging, dat de tandartsen zich deze voorheen onbevoegde beoefenaren der praktijk niet als collega's zullen laten opdringen wordt uitgelegd als een nieuw bewijs voor onze „onevenwichtigheid van geest”, zich manifesterend in een bestrijding van alle logische denkbeelden

om het moeilijke vraagstuk der overgangsregeling ten aanzien van „de bevoegde en onbevoegd gebleven oude groep van zelfstandige beoefenaren van de prothetisch-conserveerende tandheelkunst zonder staatsdiploma” tot oplossing te brengen.

Waar het adres den indruk vestigt, dat „de technisch geschoolde en door zelfonderricht onderlegde technicus” eigenlijk het best is toegerust voor de beoefening der geheele tandheelkundige praktijk, is het niet duidelijk welke waarde de titel van „tandarts” voor den tandheelkundige zou kunnen hebben. Hij zou zich in dit gezelschap niet thuis voelen.

Doch ironie terzijde, ten slotte zij nog eens geconstateerd, dat uit de rijen der tandtechnici eenige tandartsen zijn voortgekomen, langs den officieelen, wettelijken weg. Zij werden door de anderen gaarne als collega erkend en begroet. Wanneer zich onder de tandheelkundigen even bekwame elementen bevinden, die de in hun oogen eenvoudige examens passeeren, dan zullen wij er niettemin respect voor hebben en onze houding daarnaar weten te bepalen. Zoolang dat niet het geval is kunnen wij een bevoegdheid, verkregen uit schenking of na een praktisch gelegenheids-examen, niet op voet van gelijkwaardigheid behandelen. Wij meenen ons geestes-evenwicht dan ook het beste te kunnen bewaren, door het verschil in opleiding en opvatting niet uit het oog te verliezen.

REDACTIE.